

Sygnatura akt IV U 249/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszkiwicz

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2019 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania E. W.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 17 października 2018 r. znak (...)

w przedmiocie zasiłku opiekuńczego i zasiłku chorobowego

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 17 października 2018 r. znak (...), w ten sposób, że ustala podstawę wymiaru zasiłku opiekuńczego za okres od 13 lutego 2018 r. do 22 lutego 2018 r. oraz od 14 marca 2018 r. do 16 marca 2018 r. i zasiłku chorobowego za okres od 13 maja 2018 r. do

07 października 2018 r. w wysokości 2.586,29 zł (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt sześć złotych 29/100) i stwierdza, że powyższe świadczenia wypłacone A. J. przez płatnika składek E. W. w kwocie 540,60 zł (łącznie 643,95 zł brutto) nie są świadczeniami wypłaconymi bezpodstawnie,

II. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV U 249/18

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni E. W. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 17.10.2018 r., na podstawie której ustalono podstawę wymiaru zasiłku opiekuńczego za okres od 13.02.2018 r. do 22.02.2018 r. oraz od 14.03.2018 r. do 16.03.2018 r. i zasiłku chorobowego za okres od 13.05.2018 r. do 07.10.2018 r. w wysokości 2.288,39 zł, a także stwierdzono, że płatnik składek (...) E. W. z siedzibą w J. bezpodstawnie wypłacił zasiłek opiekuńczy A. J. za okres od 13.02.2018 r. do 22.02.2018 r. w kwocie 79,50 zł, od 14.03.2018 r. do 16.03.2018 r. w kwocie 23,85 zł oraz zasiłek chorobowy z ubezpieczenia chorobowego za okres od 13.05.2018 r. do 19.07.2018 r. w kwocie 540,60 zł (łącznie 643,95 zł brutto).

W uzasadnieniu wnioskodawczyni wskazała, że nie zgadza się ze stanowiskiem ZUS, że podstawę zasiłku opiekuńczego i chorobowego powinno stanowić uzupełnione wynagrodzenie za luty 2018 r. w wysokości 2.288,39 zł. Podniosła, że A. J. była jej pracownikiem od 03.01.2018 r. do 19.07.2018 r. Jako płatnik składek jest również płatnikiem świadczeń z ubezpieczenia w razie choroby i macierzyństwa. A. J. była na zwolnieniu lekarskim w okresie od 13.02.2018 r. do 22.02.2018 r. oraz od 14.03.2018 r. do 16.03.2018 r. z tytułu opieki nad chorym dzieckiem oraz od 13.05.2018 r. do 19.07.2018 r. z tytułu choroby. Zgodnie z zarządzeniem właściciela firmy dzień 02.01.2018 r. był dla wszystkich pracowników dniem wolnym od pracy oddanym za święto przypadające w sobotę (06.01.2018 r.). Wnioskodawczyni powołała się na komentarz do ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego

w razie choroby i macierzyństwa, gdzie wskazano, że miesiąc w którym pracownik został zatrudniony od pierwszego roboczego dnia miesiąca traktuje się jako pełny kalendarzowy miesiąc zatrudnienia i wynagrodzenie za ten miesiąc przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru zasiłku. Dla A. J. i wszystkich pracowników firmy (...) dzień 03 stycznia był pierwszym dniem roboczym w styczniu 2018 r. Dlatego zasadne jest przyjęcie stycznia 2018 r. do obliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i opiekuńczego.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazała, że w niniejszej sprawie ma zastosowanie regulacja prawna ustalająca, że jeżeli umowa o pracę została zawarta w trakcie miesiąca, a niezdolność do pracy powstała w miesiącu następnym, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego i opiekuńczego stanowi wynagrodzenie pracownika za miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Jest bezsporne, że A. J. (obecnie B.) została zatrudniona przez E. W., prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) w J., od dnia 03.01.2018 r.

Zarządzeniem z dnia 11.12.2017 r. E. W. zarządziła oddanie dnia wolnego, za święto przypadające w sobotę 06.01.2018 r., w dniu 02.01.2018 r., który dla wszystkich jej pracowników będzie dniem wolnym od pracy.

Dowód: kopia zarządzenia k. 4;

Jest bezsporne, że E. W. wypłaciła A. J. (obecnie B.) zasiłek opiekuńczy za okres od 13.02.2018 r. do 22.02.2018 r. oraz od 14.03.2018 r. do 16.03.2018 r. oraz zasiłek chorobowy za okres od 13.05.2018 r. do 19.07.2018 r. przyjmując za podstawę wymiaru zasiłku wynagrodzenie za styczeń 2018 r. w wysokości 2.586,29 zł.

Jest bezsporne, że w dniu 19.07.2018 r. A. J. (obecnie B.) zakończyła stosunek pracy u E. W..

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni zasługiwało na uwzględnienie.

Strona pozwana oparła zaskarżoną decyzję na treści przepisów art. 36 ust. 1 i 2, art. 37, art. 38 i art. 43 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz art. 41 ust. 6, art. 46 ust. 1 i 2 i art. 83 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

W myśl przepisów art. 36 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy (ust. 1). Jeżeli niezdolność do pracy powstała przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie za pełne miesiące kalendarzowe ubezpieczenia (ust. 2).

Zgodnie z art. 37 ustawy zasiłkowej:

1. Jeżeli niezdolność do pracy powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie, które ubezpieczony będący pracownikiem osiągnąłby, gdyby pracował pełny miesiąc kalendarzowy.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi:

1) wynagrodzenie miesięczne określone w umowie o pracę lub w innym akcie, na podstawie którego powstał stosunek pracy, jeżeli wynagrodzenie przysługuje w stałej miesięcznej wysokości;

2) wynagrodzenie miesięczne obliczone przez podzielenie wynagrodzenia osiągniętego za przepracowane dni robocze przez liczbę dni przepracowanych i pomnożenie przez liczbę dni, które ubezpieczony będący pracownikiem był obowiązany przepracować w tym miesiącu, jeżeli przepracował choćby 1 dzień;

3) kwota zmiennych składników wynagrodzenia w przeciętnej miesięcznej wysokości, wypłacona za miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy, pracownikom zatrudnionym na takim samym lub podobnym stanowisku pracy u pracodawcy, u którego przysługuje zasiłek chorobowy, jeżeli ubezpieczony będący pracownikiem nie osiągnął żadnego wynagrodzenia.

Stosownie do art. 43 ustawy zasiłkowej, podstawy wymiaru zasiłku nie ustala się na nowo, jeżeli między okresami pobierania zasiłków zarówno tego samego rodzaju, jak i innego rodzaju nie było przerwy albo przerwa była krótsza niż 3 miesiące kalendarzowe.

Z kolei zgodnie z powołanymi przepisami ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, płatnik składek jest zobowiązany złożyć imienny raport miesięczny korygujący w formie nowego dokumentu zawierającego wszystkie prawidłowe informacje określone w ust. 3-5, jeżeli zachodzi konieczność korekty danych podanych w imiennym raporcie miesięcznym w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości przez płatnika składek we własnym zakresie lub przez Zakład (art. 41 ust. 6). Płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy (art. 46 ust. 1). Rozliczenie składek, o których mowa w ust. 1, oraz wypłaconych przez płatnika w tym samym miesiącu zasiłków oraz zasiłków rodzinnych i pielęgnacyjnych podlegających rozliczeniu na poczet składek następuje w deklaracji rozliczeniowej według ustalonego wzoru. Nie podlegają rozliczeniu w deklaracji rozliczeniowej zasiłki wypłacone przez płatnika bezpodstawnie (art. 46 ust. 2).

W niniejszej sprawie spornym między stronami pozostawało, jak należało ustalić podstawę wymiaru zasiłku opiekuńczego i chorobowego dla A. J. - pracownika E. W.. Według płatnika składek powinno być to wynagrodzenie za styczeń 2018 r., zaś według organu rentowego - uzupełnione wynagrodzenie za luty 2018 r.

W doktrynie wskazuje się, że „należy pamiętać, że miesiąc, w którym pracownik został zatrudniony od pierwszego roboczego dnia miesiąca, traktuje się jako pełny kalendarzowy miesiąc zatrudnienia i wynagrodzenie za ten miesiąc przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru zasiłku. Natomiast w sytuacji, gdy pracownik rozpoczął pracę w trakcie miesiąca, miesiąca tego nie przyjmuje się do podstawy świadczeń chorobowych” (patrz: A. Radziśław, Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Komentarz. Warszawa 2016). W komentarzu tym przytoczono przy tym przykład: „pracownica jest zatrudniona od 3 stycznia (1 stycznia przypadła na sobotę, która u pracodawcy jest dniem wolnym od pracy, 2 stycznia przypadła zaś w niedzielę). Od 1 do 16 czerwca pracownica była niezdolna do pracy z powodu choroby i była to jej pierwsza niezdolność do pracy z powodu choroby w tym roku kalendarzowym. Podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie za okres od stycznia do maja. Pracownik w tej sytuacji przepracował wszystkie dni robocze (pełny miesiąc kalendarzowy), zatem wynagrodzenie z tego miesiąca należy wliczyć do podstawy wymiaru.”

Biorąc pod uwagę powyższą argumentację Sąd podzielił stanowisko wnioskodawczyni, że A. J. została zatrudniona od pierwszego roboczego dnia miesiąca z uwagi na to, że wszystkim zatrudnionym przez nią pracownikom oddano dzień wolny 02.01.2018 r. za święto przypadające w sobotę 06.01.2018 r. Pracownicy E. W. nie musieli odpracowywać wolnego udzielonego im w dniu 02.01.2018 r. A. J. przepracowała zatem 21 z obowiązujących w styczniu 21 dni roboczych.

Powyższe okoliczności skutkowały zmianą zaskarżonej decyzji i orzeczeniem jak w punkcie I wyroku (art. 477¹⁴ § 2 kpc).